

**Socialministerens notat om Samfundet og Hjemmet for Vanføres henvendelse
af 6. februar 1960 til folketingsudvalget vedrørende forslag til
lov om revalidering.**

Om de i henvendelsen rejste spørgsmål og ønsker vedrørende lovforslaget og de i forbindelse hermed fremsatte udtalelser bemærkes følgende:

Institutionen beklager, at dens hidtidige adgang til repræsentation i de lokale udvalg ved forslaget vil bortfalde.

Det bemærkes hertil, at det i kontaktudvalgslovens § 2, stk. 1, siges, at Samfundet og Hjemmet for Vanføre bør være repræsenteret i de lokale kontaktudvalg.

Ved forslaget § 12, jfr. det stillede ændringsforslag nr. 4 til § 12, stk. 1, vedrørende nedsættelse af amtsrevalideringsudvalg åbnes der imidlertid Samfundet og Hjemmet for Vanføre mulighed for repræsentation ved bestemmelsen om, at de i amtet beliggende revalideringsinstitutioner, der er godkendt i medfør af revalideringsloven, udpeger et medlem af udvalget.

Endvidere er sygehusoverlægerne i området, herunder overlægerne ved Samfundet og Hjemmet for Vanføres stedlige ortopædiske afdelinger, repræsenteret i udvalget gennem det af sygehusoverlægerne udpegede medlem.

Endelig kan socialministeren i medfør af § 12, stk. 4, hvor forholdene i det enkelte tilfælde taler derfor, godkende afvigelser (eventuelt til fordel for Samfundet og Hjemmet for Vanføre) fra de almindelige bestemmelser om udvalgets sammensætning.

I denne forbindelse må dog også fremhæves, at lovforslaget forudsætter et snævert samarbejde mellem revalideringskontoret og institutionerne i området, hvorved de af Samfundet og Hjemmet for Vanføre indhøstede erfaringer vil komme det lokale arbejde til gode.

Samfundet og Hjemmet for Vanføre udtaler endvidere, at bestemmelsen i § 5, stk. 4, sammenholdt med bemærkningerne til lovforslaget side 14, 2. spalte nederst, gør det til en udtrykkelig forudsætning for statstilskud, at kommunerne deltager i

institutionsudgifterne, og at man finder dette uheldigt i betragtning af, at det efter den nugældende lovgivning om særforborg er pålagt staten at yde fuld refusion af udgifterne til revalidering af bl. a. vanføre, samt under hensyn til, at man ved socialreformen i 1933 herved netop havde villet gøre særforborgen uafhængig af bevillingstilsgagn fra kommunerne.

Det bemærkes hertil, at det alene er gjort til „en udtrykkelig forudsætning“ for indførelse af den generelle tilskudshjemmel i § 5, stk. 1, at der fra kommunernes side ydes en økonomisk indsats på institutionsområdet som sådan. Det bestemmes således i § 5, stk. 4, at det *kan* stilles som vilkår for statstilskud, at vedkommende kommuner deltager i udgifterne. Stilles dette vilkår, er det dog nu ved ændringsforslaget til § 5, stk. 5, i så fald pålagt vedkommende opholdskommuner at afholde en forholdsmæssig andel af maksimalt $\frac{2}{10}$ af vedkommende institutions nettodriftsudgifter, jfr. herved også notatet vedrørende henvendelsen til folketingsudvalget fra revalideringsvirksomhedernes fællesudvalg.

Om henvisningen til hjemmelen i forsorgslovens bestemmelser om særforborg (§ 66, jfr. § 69) til at yde fuld statsbetaling af udgifterne ved driften af revalideringsinstitutioner, bemærkes, at særforborgen (staten) traditionelt og efter sit formål har bekostet behandling, undervisning og oplæring af vanføre — fortrinsvis børn og unge — på særlige institutioner i det omfang, handicappet har frembudt ganske særlige problemer. Særforborgen har således navnlig foruden lægelig behandling af patienter med ortopædiske lidelser på Samfundet og Hjemmet for Vanføres hospitalsafdeling afholdt udgifterne ved driften af forskellige børnehjem, Samfundet og Hjemmet for Vanføres barneskole og håndværkskole for børn og unge med svære handicap. I naturlig tilknytning hertil har der fra Samfundet og